

han og Olaf, der beholdt sit No. 3 blandt sine Kammerater, ere flyttede op henholdsvis i 4de og 3die Klasse. — Veiret har siden jeg sidst skrev været mildt og godt, først idag have vi koldt Nordenveir; i Haven og paa Tunet staaer Alt ret godt; i disse Dage ville vi lade enkelte Pletter af Søndretunet, hvor Græs væxten er saa stærk at man af dem kan slaae to Gange, slaae, men det bliver ikke noget stort Kvantum Hø ved første Slet. — Herfra Byen er intet andet Nytt, end at Fru Tørgesen, Moder til Simon Johnsens Kone, er død, hun har i lang Tid været meget svagelig. — Tag tiltakke med disse Linier fra os Alle, ligesom jeg beder Dig hilse Hakon og Sigurd med deres Hustruer og Børn, Dine Søstre og andre Venner og Frænder. Din hengivne Svigersøn

Hilmar Finsen.

Olufa beder mig tilføie udtrykkeligt, at hun havde havt til Hensigt at skrive et Par Linier til Dig, men at det paa Grund af hendes husmoderlige Travlhed har været umuligt for hende at naae dette. —

Reykjavik, den 8de Juli 1877.

Min kjære gamle Marie! Det er idag en deilig stille Søndageftermiddag; min Husbond har en Althingsmand hos sig (Sera Isleifr), Moster sidder og læser, Smaapigerne have Ranga Melsted hos sig og ere beskjæftigede med at bage nogle "Smaakager uden Smør" i Bagerovnen, hvormed de rigtig more sig, og de 3 Sønner droge igaar en Tour østerpaa til Skagarfos og Fljotsbliden over Drøbakke og Odda — de fulgtes med Sera Augsmundur, men skulle ellers toure alene uden Følgemand undtagen over Floderne — saa syntes jeg at jeg fik stor Lyst til at passiare lidt med dig, min kjære trofaste Marie, og fortælle dig lidt om Alt, hvad her er foregaaet i den sidste forløbne Tid heri Hjemmet — og det er Meget, som du jo vist allerede ad andre Veie vil have erfaret. Jeg veed at du har tænkt paa os, og jeg er vis paa at det vil fornøie dig at høre lidt fra os; du vil vist synes det var en forunderlig Tanke at Ragnhild allerede er draget ud i Verden som Husmoder, Marie, og jeg vil fortælle dig lidt derom, thi du veed naturligvis kun det at hun er blevet gift, gift med

den elskværdigste Mand som noget Menneske kunde ønske sit Barn, og deres Tilbøielighed for hinanden er gammel - 3 Aar - skjøndt hun er saa ung. Hun var kun 15 Aar gammel, da hun og han gjorde hinandens Bekjendtskab; det var ved Kongens Besøg heroppe. Hendes bly tilbageholdende Væsen, som dog glimtvis og ofte kunde udstraale i den fulde barnlige Lykke og Lyksalighed kan jeg sige - med et Smil der kom fra Hjertet og gik til Hjertet - det tiltalte ham strax, og han viste det paa en for mig tydelig Maade; men jeg troede at det kun fra begges Side var et ungdommeligt Kurmageri, som Forholdene medførte og atter vilde opløse, særligt da Forskjellen i deres Alder var saa stor. Dog mærkede jeg tydeligt paa Ragnhild det stærke Indtryk han havde gjort paa hende, men han viste det tydeligere; jeg frygtede det halvt at det var voxet til Mere, da de dagligt og overordentligt meget vare sammen. Men jeg var overbevist om, at hun ikke ønskede at det skulde bemærkes, og har aldrig med den mindste Hentydning givet hende Anledning til at yttre sig eller tro at jeg havde bemærket det. Kun een Gang, da han havde proponeret hende i de Dage at gaae med ham ud at see Professor Sørensen male eller tage Skizzer, bad hun mig paa en stille bevæget Maade at følge med. Om Koch maae jeg, før jeg gaaer videre, fortælle dig, at jeg har kjendt ham fra han var Underofficeer, altsaa halvt Dreng, og at jeg ofte har truffet ham, nede og heroppe, og altid har holdt ualmindelig meget af ham. Han er en stille, dyb, uendelig mild, men dog udpræget Natur, hvis Væsen er et fuldkomment Udtryk af ham selv: han er hvad han synes at være, og han er en ualmindelig intelligent og fiin Natur, oplevet og uddannet i et ualmindelig æsthetisk og intelligent Hjem, som har bestaaet i 50 Aar, i det Hjem, hvor Ragnhild nu - iøvrigt for en kort Tid, troer jeg, i dette, da det er blevet for gammelt efter Nutidens Krav - det er det for mange af vort Lands ypperste Mænd velkjendte Admiral Wolff'ske (hans Bedstefader) og Conferendsraad Koch'ske (hans Faders) Hjem, i hvilket H.C.Andersen som Dreng først blev optaget og hvor Andersen spiste en Gang om Ugen altid til han døde; hvor Oehlenschläger, Bjørnson og mange yngre og ældre Notabiliteter samledes i en stille lille

Kreds; jeg tænker mig et rigtigt Aaandens Arnested. Jeg troer, at jeg tør sige om Ragnhild at hun forstaaer at paaskjønne dette; og for den der elsker sin Mand, som Ragnhild gjør paa sin stille tilbageholdende Maade — thi hun er ganske den Gamle som Forlovet og Gift som før, kun med mere Smil og Forstand — og jeg troer aldrig at hun vilde have kunnet glemme ham eller binde sig til nogen Anden — for den der elsker sin Mand saaledes, og har Grund til det — og som er begavet og udviklet i Meget af det der lever et stille indre Liv, som Ragnhild virkelig er — der synes det, kjære Marie, at der ikke kunde findes en større Lykke og laves større Lykke. Gud give dem den tusindfold! Jeg synes at Vórherre har velsignet os i dem! — Mange lagde Mærke til det under Kongens Besøg; særligt Kongen og hans Omgivelser naturligvis. Kongen sagde flere Gange dengang til mig, og har med Koch og Finsen ladet mig erindre om hans Spaadom fra den Tid herom: De skal see De beholder ikke længe deres Datter, der kommer en Søofficeer og henter hende. — Saa reiste hun ned og de havde hurtigt truffet sammen og saaes meget hyppigt hos Forskjellige; hvert Brev fra hende bragte Hilsen fra Koch til os; jeg forstod jo nok hvad det skulde sige at hun altid kunde huske den Hilsen; men jeg besvarede den kun en eneste Gang; for ikke at forhindre hende i paa denne lille Maade at faae lidt Luft, bemærkede jeg den slet ikke. Men fra flere Sider fik jeg at vide at der var bemærket en stærk Tilbøielighed imellem dem. Men hjem maatte hun jo alligevel, da Tiden var omme, og det var jo meget svært for hende; hun og han vare imidlertid blevne enige om at tilhøre hinanden; men det skulde blive imellem de To i et Aar; han vilde derved give dem Begge Leilighed til at prøve hinanden, hvad der jo særligt var forstandigt og kjærligt af ham ligeoverfor hendes Ungdom, især naar man tager i Betænkning at han selv akkurat lige saa godt kunde have giftet sig ifjor som iaar, saa synes det at være en sjælden Hensynsfuldhed og Resignation fra hans Side, Vi havde ved forskjellige Iagttagelser saa godt som Vished for hvorledes det stod og vi havde jo meget ondt af hende, der maatte leve langt fra ham og ene med sit Haab og sin Frygt; men hun havde lovet Tausshed, og du kjender hende vist nok

til at vide at hun ikke brød et saadant givet Løfte under nogen Omstændighed. Finsen og jeg troede ogsaa at kjende hende Nok til at vide, at den Meddelelse hun ikke selv søgte, den gav hun ikke. Det var virkelig heroisk af hende at hun stod den Tid ene igjennem; men jeg syntes ofte at det maatte være for Meget for hende, det unge Barn, thi hendes stærke Følelser kjender du ogsaa, Marie, og veed at de leve som en Vulcan i hende. Nu, men Vinteren led; min Mand reiste ned og der havde Koch opsøgt ham strax for at faae hans Samtykke; samtidigt afgik Breve fra dem Begge her til os Begge – og saa var jo Isen brudt, hun kunde kaste sig om min Hals og stille meddele af sin Lykke. Men endnu skulde det være hemmeligt imellem os 4, indtil de Andre fik Svaret fra os, og det var jo underligt at maatte gaae saadan om og hemmeligt aftale og maale og beregne og opskrive hvad vi skulde have at sy – som Ragnhild og jeg maatte i de Dage – thi dengang mente de at holde Bryllup i Efteraaret; og baade Ragnhild og Koch ønskede meget at jeg skulde tage ned og hjælpe hende tilrette. Jeg skrev tilbage at jeg ~~da~~ helst vilde tage ned strax med Junitouren, for ei at gaae med de slemme anstrængende Efteraars-toure. Jeg skjønnede som saa, at da de Unge ønskede det saameget og Ragnhild var saa ung og ukjendt med Alt, saa vilde det være en Uret imod hende om jeg ei gjorde det og en Pligt for mig at opfylde deres Ønske. De kunde jo dog ei tage ind paa et Hotel eller lignende Sted, mens Barnet udstyrede sig, constituerede et Hjem, fæstede Pige etc.; og jeg gjorde hemmeligt alle Forberedelser til at være klar, – og Ragnhild var glad derved. – Men da der kom mere Ro efter at Dampskibet var gaaet med vore Breve, saa faldt det mig ind at Koch maaskee kom med op for at hente hende nu strax, og vi saa kunde følges ad. Jeg spaaede Ragnhild det, men hun turde dog ei tro paa det, og det var jo og en aldeles ubegrundet Formodning. Imidlertid havde vor gamle Jon havt en over 2 Maaneders streng Examenslæsning og de andre Drengene en 3 Ugers dito, og der var akkurat 8 Dage tilbage af Læsningen til den skriftlige Del af Examen skulde begynde, da Dampskibet kom Torsdag den 7de Juni. Ragnhild og jeg speidede begge i spændt Forventning efter Baaden, der bragte Finsen –

og jo! der kom Kochs hurtige Skikkelse iland og foran min utaalmodige stakels Mand, der maatte sige Goddag til endeel mens han og higede efter at komme hjem.

Den 9de Juli. Her maatte jeg standse igaar, min kjære Marie, jeg kunde ikke udholde det i min Ryg at skrive mere; ja, det vil blive lidt vanskeligt her-efter, naar jeg nu faaer begge de kjære Børn og Moster desuden at skrive til, at naae at skrive meget, da jeg jo ikke mere er saa skrivedygtig; og det vil vist ofte gjøre mig ondt, naar jeg ikke kan naae at skrive saameget til mine gamle Venner jævnt, som jeg har været vant til; men man maae jo lære at begrænde sig; og jeg har jo Mange at skrive til. Jeg veed at du, min trofaste gamle Veninde, vil savne det naar du ikke hører fra os; men du veed ogsaa hvor vanskeligt det kan være at faae Tid til den store Correspondance og derfor frygter jeg ikke at du vil misforstaae naar mine Breve maaskee blive lidt sjældnere og lidt kortere, men jeg haaber at du i dette Brev vil see et Bevis paa hvor gjerne jeg selv vil bevare vort gamle prøvede Venskab, og at jeg ogsaa bestandig skal gjøre dette, idet jeg meddele til dig, som du til mig, Alt hvad der hænder for os. — Torsdag Middag kom de da hertil, og det blev strax bestemt at Koch blev hos os, han fik da Skolen, Jon laae i sin Faders Værelse og Olaf i det yderste Kammer, Ragnhild havde sit Værelse oven-paa hele Vinteren. De to Unge havde jo nok at tale om, Finsen og jeg ogsaa; han havde Oppakning og sine Forretninger, jeg havde travlt med at lave Alt til og ordne Alt til den Tid vi havde den Glæde at have dem — til Søndag 8 Dage derefter, da de skulde reise. Søndag Middag havde vi de to Officerer fra Diana og et Par andre til Middag; Aftenen iforveien havde vi 4, de Unge og vi, gjort Aftale om Brylluppet; deels at det skulde være om Løverdagen, deels at det skulde holdes i al Stilhed, kun Præstens og vi og, som Kochs Forlover, Captain Jacobson fra Fylla, en af Kochs bedste Venner, en sjælden elskværdig og dannet Mand. Men for dog at gjøre Noget, noget der kunde være lidt for alle Parter, saa toge vi om Tirsdagen, den store dansk-franske Middag, samt Manden fra hvert af de Huse som stode os nær nok til at kunne være

kommen med til Brylluppet. Om Torsdagaften bade vi alle de 6 unge Piger (Siemensens 3, Sigga Jon., Thora Pj., og O.Rand., samt de 3 unge Koner, Marie Fin., Fru Jonassen og Inger Johnsen) som havde staaet Ragnhild nærmest i den Tid hun har levet her. Fredag Eftermiddag bandt jeg efter min kjære Piges Ønske, med Hjælp af Caroline S. Ragnhilds Brudekrands. Løverdag Formiddag vare vi samlede til Frokosten over; der strømmede de deiligste Bouquetter ind fra alle Sider, alt fra Potteplanter; det var et yndigt Syn, selv fra Havnefjord sendte de den deiligste Bouquet. Saa dækkede vi Bordet, ordnede de unge Folks Værelse net og hyggeligt ovenpaa, og klædte os derefter paa, og jeg var glad ved at Ragnhild helst vilde, at jeg skulde ordne og hæfte hendes Brudeslør og Frands paa hende, min kjære gode Pige. Du kan troe, at hun var en overordentlig yndig Brud, Marie, smuk og fuld af Ynde og Glæde. Hendes Fader havde jo været saa betænksom at faae en fuldstændig Dragt med op til hende med Handsker og Sko, samt Overflødighedshorn til Bryllupsbordet. Veiret havde hele Tiden været koldt og vaadt, og de sidste Par Dage før havde det strømmet med Regn, saa vi ganske naturligt - med Erindringerne fra dit Bryllup, kjære Marie. for Øie - havde ordnet Alt paa en mulig Vadning til Kirken. Det var meget slemt Veir tidlig Løverdag Morgen, Storm og Regn; men det lagde sig tidligt og fra Kl.12 blev det det yndigste Veir, varmt og solklart. Min gamle flinke Pige havde faaet Alt saa reent og pudset, lyst og festligt inden Døre, Have og Gaard var alt feiet og luget og strøet med frisk Sand; hele Byen flagede baade fra Tag og Vindue, Skibene helt smykkede med Flag fra Top til Taa; den deiligste Blomsterduft herinde; en deilig Brudebouquet havde Koch samlet til Ragnhild af de mange forskellige Bouquetter; den deiligste lille Brudebouquet af Myrther og smaae bitte Poser kom tilligemed med en 3 Alens Krands eller Guirlande (fra Sigga Jonasson og Inger Johnsen) til at lægge om de Unges Dækninger. Kl.5 skulde Vielsen være; vi samledes her og fulgtes Alle undtagen Finsen med Ragnhild de gik hjemmefra da vi vare hos Biskoppens. Jeg havde min sorte Moiré Kjole med et hvidt Kniplingsoverstykke, som jeg havde faaet efter Moder, Moster havde sin lyse-

blaa Silkekjole, de to smaa Piger hvide broderede Kjoler med Skjærf. Kirken var yndigt prydet af dem, der havde været her; der laa Brysselertæpper opad Trappen og overalt oppe i Choret; smukke Stole med Fløielsbetræk, deilige Potteplanter, store og grønne stode opad Siderne ad Trappen og ind i Choret; i Døbefonden stod en deilig daddelformet Plante omgivet af Grønt og Blomster; Væggene vare drapperede med hørødt med Guirlander ophæftede; ligesaa omkring Bedeskanlen, overalt ophæftet med Blomsterbouquetter, Lys paa Alteret, Lysekronen omsnoet og behængt med fine Guirlander, det var et yndigt Syn for os Alle. Ragnhild var stærkt angreben, men fik dog nogenlunde Bugt med den Zittren der greb hende. Vor gode Præst holdt en rigtig smuk og hjertelig Tale, alle Skoledisciplene sang, ogsaa "det er saa smukt at følges ad". Efter Vielsen vandrede vi hjem i det yndige Veir, hvor Port og Døre paa vid Gab bød de unge Nygifte det første Velkommen. Saa gik vi tilbords og havde det rigtig smukt og hyggeligt; vore 4 Herrer talte alle smukt og hjerteligt; vi fik Skildpaddesuppe, smaa Posteier med Æsters, Oxetunge og røget Gaasebryd med Ærter og Asparges, Kalvefrincandean (vi havde heldigvis opdrættet en deilig Kalv til Brug ved vore Sommergilder, som ret kom os tilgode i den Tid) med store Champignons, Kyllingesteg, Overflødigedshorn, Dessert, franske bonbons og candiserede Frugter, og min Mands bedste Vine, saa det var jo meget fint og net. Saa tilbragte vi en stille glad hyggelig Aften sammen til vore Gjæster gik, saa skiltes vi Alle - uden at drage tilhøst, som du og din Mand i sin Tid, kjære Marie, husker du? Næste Morgen endtes Nedpakningen og vi sad sammen ired til vi tog det sidste Maaltid, en dejeuner-dinatoire, før de Kl. 3 forlode Hjemmet. Vi fulgte dem ombord, alle glade og taknemlige for alt Godt vi havde havt sammen og med Haabet om en lys og lykkelig Fremtid for de Unge og for os Alle hver ved Sit, - men Vemod var der jo iblandet, Marie; det var saa tidligt at see sit Barn gaae ind til det Ansvar og de Pligter, som jeg hidindtil havde kunnet tage fra hende. Men for hendes stærke i Mangt meget udviklede Natur og Charakter troer jeg sikkert, at dette er det Bedste, særligt da det var hendes Hjertes Attraae at tilhøre ham. -

Vi stode paa Batteriet og tilvinkede dem Farvel saalænge vi kunde skjelne dem og vandrede saa Alle ud ad Hlidarhusveien og hjem forbi Kirkegaarden følgende Dampskibet med Dinene, saalænge vi kunde see det, og saa var det borte! — Fredag og Løverdag (Bryllupsdagen) havde Drengene havt deres Skriftlige Examøner, det var jo just ikke under de roligste Forhold. Mandag og følgende Dage vare Olaf og Arne oppe til mundtlig Examen; Fredag var Arne færdig, netop til hans Fødselsdag, som var om Løverdagen; Olaf var Løverdagen og Mandagen oppe i sine Dimissionsfag, Tirsdag og Onsdag var Jon oppe og alle 3 endte den meget hæderligt. Jon fik kun lauder og to præer i alle mundtlige Dimissionsfag; han blev, skjøndt meget yngre end alle de Andre, alle flinke og nette Mennesker, dimitteret med et meget godt laud som No.4 af 13 Dimittender, han og vi Alle var glade kan du nok tænke dig. Olaf er nu i næstøverste Klasse (som No.3) Arne er kommet i 3die Klasse. Aftenen efter Examen var endt bade vi alle Jons Kammerater, de unge Studenter, herhen og havde rigtig en fornøielig Aften med dem; de sang bl.a. saa smukt 4stemmig. I al den Tid havde vi — ligesom og mens Koch var her — en Mængde Visiter; det var nær

Reykjavik, den 25de Juli 1877.

Min kjære gamle Fader! Hermed sender vi dig ~~da~~ altsaa din ældste Dattersøn, vor gode Jon, som jo, med din Tilladelse, siger Finsen, tager lige hjem til dig, for at være hos dig mens han endnu ikke er flyttet ind i sit fremtidige Hjem paa Regentsen. Jeg er glad over at han skal bo hos sin gamle Morfader, hvis denne gamle Morfader ikke snart synes, at hans Datters Familie hjemsøger ham vel meget. Dog det er jeg ikke bange for. Han selv glæder sig til at reise ned, og til at besøge dig, og til at han har sin Søster og Svoger og til meget Andet. Selv er han og har altid været en god kjærlig Dreng i sit Hjem, hvorimod han er meget lidet vant til Samliv med Andre; men jeg troer at han selv føler at det er Noget man har godt af i den unge Alder og som han i visse Maader trænger til. Smaauvaner, uskyldige i og for sig,